

Dit is een klusje dat al ruim elf jaar op Lou Zoontjes ligt te wachten: de stacaravan van ma boven op de dijk.

Aan de wegkant beschut door een paar uit de kluiten gewassen kerstbomen die jaar in jaar uit hun mosgroene tranen op het dak en langs de bolle venstertjes laten druppelen. Aan de waterkant is er vrij uitzicht over de Maasplassen en woonboot de Lijpe Sloep, zodat ma altijd een oogje op haar jongens kon houden.

Lou haalt stevig zijn neus op, spuugt een fluim in het gras om zichzelf moed te geven en opent het deurtje van de caravan. Binnen hangt een muffe lucht van vochtig tapijt, en een koelte waar geen gaskachel tegenop kan. De meeste meubels staan er nog. De comfortabele, elektrisch verstelbare zetel die ze ma voor haar vijftigste verjaardag cadeau hadden gedaan. Het ronde eettafeltje voor het raam, bedekt met het gehaakte kleed. Tot donderdag 14 april 2005 hadden ze hier iedere ochtend met z'n vieren ontbeten. Alleen koffie maakten de drie Zoontjes zelf in het vermolmde keukentje van de Lijpe Sloep waar het finer als perkament van de kastjes krulde.

De keren dat hij hier de afgelopen jaren binnen is geweest zijn op één hand te tellen. Het ziet er allemaal een stuk kleiner uit dan Lou zich herinnert. Een minuscuul badkamertje. Een slaapkamer die grotendeels gevuld wordt door het ijzeren ledikant van een twijfelaar. Het matras is afgehaald en het molton grijs bespikkeld door schimmel. De poef in de woonkamer is opengescheurd en bolletjes piepschuim met daartussen mui-zenkeutels waaiëren in een zwart-wit patroon over de vloer.

Eerlijk gezegd begint Lou een beetje te twijfelen aan het bed and breakfast-idee waar Benny gisteravond mee op de proppen kwam. Volgens Benny zijn korte vakanties in de regio enorm in

opkomst en beginnen mensen uit de stad steeds meer oog te krijgen voor het natuurschoon dicht bij huis. Dus ze zouden wel stom zijn als ze hun eigenste AI-locatie niet in de markt zetten. Dikke Sam was snel overtuigd. Tussen april en september wekelijks minimaal 200 euri extra inkomen door de caravan te verhuren aan vogeltellers en boomknuffelaars? Waarom niet. Lou had aanvankelijk wat gesputterd over aansprakelijkheid en toeristenbelasting maar na het tweede blik Schultenbräu begon het plan er ook in zijn ogen steeds beter uit te zien. En nog een halve liter later verklaarde hij dat ze de volgende dag dan maar eens aan de schoonmaak moesten beginnen.

Pas vanochtend bleek dat Dikke Sam stond ingeroosterd voor de koopzondag bij Intratuin en het was een feit dat Benny al twee weken geleden een maat had beloofd te helpen bij een verhuizing. En dus heeft Lou zelf maar een emmer met sop gevuld en de bezem uit de meterkast van de woonboot gehaald.

Enmaal bezig valt het hem een stuk minder moeilijk dan gedacht. Het is gewoon werk en werk is goed. Je gaat ervan zweten en je ziet meteen resultaat. De poef gaat in de container aan de straat. De stoel, de tafel en een paar kleine kastjes kunnen er nog mee door, maar de vloerbedekking zal eruit moeten. Hij sleept het meubilair naar een hoek, wipt alle plintjes los en trekt zich de rest van de voormiddag een breuk aan het tapijt dat met royale porties lijm aan de vloer is gekit. Tegen de tijd dat hij het laatste stuk vloekend en niezend losscheurt is hij nat van het zweet en grijs van het stof.

Hij eet een half tijgerbrood met salami aan de groen uitgeslagen tuintafel voor de caravan en spoelt de lunch weg met een verse halve liter. Vanwaar hij zit kan hij de brievenbus bij de afrit van de dijk zien. Vlak daarnaast parkeerde de ambulance op die morgen in april, elfenhalf jaar geleden. Na een dollemansrit met

gillende sirenes plotseling tot stilstand gekomen. Het zwaailicht draaide loze rondjes in de heldere ochtend. Toen de ambulancebroeders de caravan uit kwamen leken ze helemaal geen haast meer te hebben.

Als Lou weer aan de slag gaat is zijn energie zo goed als verdwenen. Zijn spieren zijn verstijfd van het afgekoelde zweet en zijn hoofd is sloom van bier en brood. Mismoedig staart hij naar de gele kalkranden in de wasbak van het badkamertje. Het douchegordijn is zwart uitgeslagen. Door het kantelraampje is een bramentak naar binnen gegroeid. Lou heeft weinig verstand van vakanties maar hij kan zich nauwelijks voorstellen dat iemand ‘200 euri per week’ voor deze toestand gaat neertellen. Hij draait een keer aan de douchekraan. Na enig gesputter schiet het water uit de kop. Hij trekt de wc door, min of meer op hetzelfde moment dat hij in de afvoer kijkt en daar een keiharde grijsblauwe brok ontwaart. Lou springt in een zo breed mogelijke split maar kan niet voorkomen dat de vlotjes overstromende pot zijn voeten tot de enkels in het water zet.

Chinees niveau 1

Docent: D. Ling

Inlichtingen: ling.daisy@yahoo.com

Datum: 19 september 2016

De Chinese taal die wordt gegeven is het Mandarijn Chinees, de officiële voertaal van China en daarnaast zijn er Chinees sprekende minderheden in andere landen.

Chinees niveau 1 is beoogd op het aanleren van communicatieve basisvaardigheden zoals praten, luisteren en schrijven. Na voltooiing van deze cursus bent u globaal van vergelijkbaar taal niveau examen als HSK1. * Er wordt veel aandacht geïntroduceerd voor de uitspraak van het transcript systeem waarvoor wij Pinyin** gebruiken (dat is de fonetische transcriptie van de Chinese karakters*** in het westerse alfabet waarin de tonen**** als zowel de uitspraak zichtbaar zijn)

* Hanyu Shuiping Kaoshi. Dit is de internationale standaard vaardigheidstest voor wie Chinees niet de moedertaal is. Bijvoorbeeld vergelijkbaar qua systeem met Cambridge Esol voor het Engels.

** Hanyu Pinyin is de sinds 1979 officiële systeem van transliteratie van het Standaard-mandarijn in het Latijnse alfabet en verving toen daarvoor gebruikte oudere systemen van Wade-Giles en Yale.

*** Een van de grootste uitdagingen van Chinees leren zijn de karakters. Het vraagt om een helemaal andere manier van benadering van een taallogica. Karakters zijn meestal een beeld van een begrip waarvan je dus niet de uitspraak kunt aflezen (dit zijn pictogrammen en ideogrammen). Dit is juist helemaal andersom dan in westerse talen waar iedereen wel een woord kan lezen maar nog niet de betekenis weet. Om de uitspraak van de karakters te leren gebruiken Chinees sprekende mensen overigens ook zelfs eigen transcriptie systemen zoals het Zhuyin (vooral in Taiwan en boeddhistische geschriften) en Xiao'erjing (transcriptie naar het Arabische alfabet die met name worden gebruikt door de islamitische Hui, Dongxiang en het Salarvolk).

**** Het Mandarijn Chinees kent vier tonen (en een neutrale) en misschien wel een grotere uitdaging dan de karakterstudie is het feit dat de tonen van de uitspraak de betekenis bepalen van het woord. Wij kunnen dit verduidelijken met het voorbeeld van het willen bestellen van soep op de eerste toon (tāng) maar door het foutief uitspreken van de tweede toon (táng) en dan in verwarring raken door het krijgen van suiker.

Tijdens de les krijgt u ook een kijkje in de Chinese keuken* van de geschiedenis en de culturele verhalen. Ook komen de meest populaire leermethodes aan boord waardoor u affiniteit opbouwt met de Chinese denkwijze in een grammaticale omgeving. Na afloop van deze cursus hebt u lichte gevoelens voor eenvoudige taalvaardigheden zoals het bestellen van een taxi, het afrekenen van een restaurant en het deelnemen aan sociale basisconversatie.

De inhoud van deze cursus is opgebouwd voor volwassenen en daarom is de voorkeur van de leeftijd van de student vanaf 16 jaar.

Uw regelmatige aanwezigheid is minimaal vereist. Minimaal 2 uur per week zal besteed moeten worden aan huiswerk.

Boeken:**

Basisgrammatica Mandarijn Chinees / Xi Zeng / ISBN 978 90 469 0342 1
De uitspraak van het Mandarijn in 101 oefeningen (met cd) / Jeroen
Wiedenhof / ISBN 978 90 546 0138 8

Lesmateriaal: 30 euro (werkboek met cd en woordenlijst)

* De keuken is natuurlijk een overdrachtelijke zin, die in Nederland trouwens doorgaans ten onrechte wordt geassimileerd met wat eigenlijk de Indonesische en Maleisische keuken is.

** Er zal in eerste instantie worden uitgegaan op basis van de genoemde lesmethode van het traditionele Chinese karakterschrift en mocht daartoe interesse ontstaan kan desgevraagd worden ingegaan op de vereenvoudigde schrijfwijze.

BB houdt er niet van in andermans auto te moeten wachten. Auto's ruiken naar hun bestuurder zoals honden op hun baasje lijken. De Turk is al even geleden uitgestapt, maar zijn geur is lui blijven hangen. Een aroma van koude sigarettenrook. Ook iets lichamelijks, zwaar, voedselachtig. Hormoonrijk. Niet onaangenaam als je het onder je eigen deken zou ruiken en daardoor des te weerzinwekkender van een ander.

Terwijl Amir een gat graaft in de zanderige vlakte tussen boothuis en steiger doodt BB de wachttijd met een livestream van Jackson Hole Town Square op het scherm van zijn telefoon. In Wyoming is het nog nacht. Een verlaten kruispunt; knipperende stoplichten. Op de hoek straalt de etalage van een winkeltje, teruggetrokken onder een galerij op houten pilaren.

Diep in BB's ingewanden bouwt zich een druk op waarvan de uiteindelijke vorm zich vooralsnog niet laat voorspellen. Hij gaat voorzichtig verzitten, in een poging de passage te bevorderen.

De livestream is onder andere te volgen op seejh.com/live, maar het aangename van YouTube is dat er altijd te zien is hoeveel mensen er meekijken op dit moment, informatie die op een vage manier troostrijk is voor BB. Zo is hij op dit moment in het gezelschap van 224 anderen. BB stelt zich voor dat het openen van de hoekdeur van de winkel een belletje laat rinkelen, signaal voor twee oudjes om geruisloos vanuit een achterkamer-tje naar de toonbank te schuifelen. Middenstanders van de oude stempel, rustig benieuwd naar iedere volgende klant, zonder het dwingende enthousiasme van afgestudeerde salesmanagers.

De druk verplaatst zich verder naar beneden, perst zich als een te groot stuk aardappel door nauwe openingen waar BB nauwelijks een voorstelling van heeft.

De Turk lijkt zijn klus behoorlijk serieus te nemen – er ligt inmiddels een flinke zandkegel naast het gat. Anderhalve meter max, heeft BB hem gezegd, langzaam en duidelijk articulerend zoals hij ook tegen zijn dementerende moeder praat. BB leunt wat opzij – een lelijke steek schiet door zijn maagstreek – om woest vanachter het raam te zwaaien. ‘Niet te diep, idioot,’ gromt hij tegen de voorruit. ‘Het is een *speelgoed*zender! Hoeveel bereik denk je dat we hebben?’

Zo’n beetje het laatste wat hij nu wil is opstaan, het terrein oversteken om daarginds te herhalen wat hij twintig minuten geleden al eens in jip-en-janneketaal heeft uitgelegd. BB heeft een hekel aan situaties waarin hij autoriteit moet uitoefenen, wat niets te maken heeft met sympathie voor zijn medemens maar gewoon met het feit dat het energie kost.

En kijk eens aan, daar gooit de Turk zijn schep op de aardehoop, en beent met lange passen richting de auto. Tussen de openvallende panden van zijn jas is een verwassen T-shirt zichtbaar met een foto van Pamela Anderson.

BB zucht en hijst zich omhoog, en in die beweging lost zich het tweede probleem op met het geluid van een leeglopend luchtbed.

Amir ploft naast hem op de bestuurdersstoel, één been blijft buiten staan, de knie van het andere steekt als een gebroken balein tot halverwege het stuur. Hij heeft gelige ogen, een dunne mond die ondanks de lachvorm niet echt vrolijk wil worden en een neus als een geodriehoek. Een neus die nu onderzoekende snuffelbewegingen maakt.

‘Jij hebt gestonken,’ stelt hij vast, zonder aanstalten te maken weer uit te stappen. ‘Niet tof BB, ik werken werken, jij hier zitten en kijken en schijten in *mijn* auto.’

BB trekt één wenkbrauw op en knikt naar het T-shirt.

‘Ja. En jij hebt tietten.’

Amir is immuun voor spot. Hij vouwt zijn kin tegen zijn borst om zelf ook nog eens goed te kijken. ‘Is lekker dier toch?’ zegt hij.

BB pakt een schoendoos van de achterbank en samen lopen ze naar het versgegraven gat. Daar zet hij de doos op de grond en tilt er met beide handen een tupperwarebakje uit.

‘Zo klein!’ zegt de Turk. Hij klinkt wat teleurgesteld.

BB snuift. Hij trekt voorzichtig het deksel van het bakje. Het is door een schotje van verlijmd karton in twee compartimenten verdeeld. Rechts ligt een laagje waspoederachtige korrels. Links een kunststof doosje waaruit een rode en een zwarte draad steken, aan het uiteinde gestript tot op het glimmende koper. BB tovert een blikje pepermunthartjes uit zijn binnenzak en peutert er een cheddarkleurig bolletje kneedgum uit. Hij drukt het bolletje met zijn duim op het doosje en prikt de draadjes erin – een slak met tweekleurige voelsprietten. BB hurkt en zet het doosje op de bodem van het gat. Hij drukt een schakelaar op het doosje in en Amir doet onwillekeurig een stap achteruit. Maar er gaat alleen een rood lampje branden.

Nadat het gat dicht is gestort stellen de twee mannen zich op achter de auto.

Over het rivierenland kruit zware stapelbewolking. Een watervogel schreeuwt. De stilte van een goed georganiseerd land, bezig met zijn zoveelste werkweek.

De Turk leunt op de motorkap, telefoon dwars op ooghoogte, en deelt met de toekomstige kijkers alvast zijn opwindende over de geweldige klap die gaat komen.

BB’s hand speelt met een plastic zendertje. Een wit kunststof dingetje ter grootte van een luciferdoosje met aan de onderkant een musketonhaakje en aan de bovenkant een korte antenne. In het midden een rode knop.

Amir kijkt hem vragend aan en steekt – zonder zijn verslag te onderbreken – drie vingers in de lucht. Drie. Twee. Een.

BB werpt een blik op zijn horloge. Bijna halftwaalf – halfvier in Jackson Hole, waar het door hem bedachte echtpaar nog diep in slaap is onder dikke donsdekens in een koude kamer in een slecht onderhouden huis in een donkere straat, ver buiten het bereik van de livestream.